

USNESENÍ

Vrchní soud v Olomouci projednal ve veřejném zasedání konaném dne 16. června 2020 odvolání **obžalovaných Š.B.**, narozeného XXXXX v XXXXX, bytem XXXXX, XXXXX, a **R.K.**, narozeného XXXXX v XXXXX, bytem XXXXX, XXXXX, fakticky bytem XXXXX, proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 1. 11. 2019, č.j. 50 T 5/2018-630, a rozhodl

takto:

Podle § 256 tr.ř. se odvolání obžalovaných Š.B. a R.K. zamítají.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 1. 11. 2019, č.j. 50 T 5/2018-630, byl obžalovaný Š.B. uznán vinným zločinem těžké ublížení na zdraví podle § 145 odst. 1, odst. 2 písm. g) tr.zákoníku ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr.zákoníku a přečinem výtržnictví podle § 358 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr.zákoníku, a obžalovaný R.K. zločinem těžké ublížení na zdraví podle § 145 odst. 1 tr.zákoníku ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr.zákoníku a přečinem výtržnictví podle § 358 odst. 1 tr.zákoníku, kterých se měli dopustit tím, že:

společně dne 15. 2. 2017 v přesně nezjištěné době od 00:25 do 00:45 hod. na ulici Joštova č. 4 v Brně před restaurací Pivní opice spolu se zemřelým D.A., nar. XXXXX, za přítomnosti nejméně jedenácti hostů této restaurace a dalších kolemjdoucích fyzicky napadli poškozeného L.B., nar. XXXXX, kterého po předchozí slovní rozeprě Š.B. udeřil pěstí do obličeje, D.A. mu podkopl nohy a poté, co poškozený upadl na zem, mu D.A. nejméně jednou dupl na hlavu a obžalovaný B. a K. poškozeného každý nejméně jednou kopli do hlavy či horní poloviny těla a následně náhle místo útoku opustili, aniž se sebemeně zajímali o zdravotní stav poškozeného,

kdy v důsledku tohoto napadení poškozený utrpěl krvácení pod měkké pleny mozkové, zlomeninu nosních kůstek s posunem, zlomeninu nosní přepážky, zlomeninu horní čelisti vpravo i vlevo se zakrvácením do vedlejších nosních dutin, zlomeninu stropu levé očníce a přilehlé části klenby lební, zhmoždění měkkých tkání obličeje a poranění prvního zubu vpravo nahoře, kdy uvedená zranění omezovala poškozeného v obvyklém způsobu života po dobu cca 4 týdnů nutností podrobit se hospitalizaci, bolestivostí a zhoršením možností hygieny ústní dutiny,

příčemž tak činili přesto, že jim muselo být zřejmé, že vzhledem k jejich početní převaze, fyzické konstituci a při dané intenzitě cíleného a razantního útoku vedeného na oblast hlavy, kde jsou uloženy důležité orgány - mozek a oči, mohou způsobit poškozenému závažná zranění, a to krvácení do mozkových obalů, ložiskové zhmoždění mozku, zlomeninu lebky,

případně zranění oka, která mohla vést až k trvalým následkům s několikaměsíčním či trvalým omezením v obvyklém způsobu života, když k takovým následkům nedošlo jen shodou okolností na jejich jednání nezávislých,

a obžalovaný Š.B. se uvedeného jednání dopustil, ačkoliv byl rozsudkem Městského soudu v Brně ze dne 7. 1. 1998, sp.zn. 8 T 241/97, ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 30. 6. 1998, sp.zn. 4 To 127/98, odsouzen pro spáchání trestného činu ublížení na zdraví podle § 222 odst. 1 trestního zákona ve znění účinném do

31. 12. 2009 ve stadiu pokusu ve smyslu § 8 odst. 1 trestního zákona ve znění účinném do 31. 12. 2009 k trestu odnětí svobody v trvání 1 roku s podmíněným odkladem na zkušební dobu v trvání 18 měsíců a dále rozsudkem Městského soudu v Brně ze dne 1. 6. 2005, sp.zn. 10 T 67/2004, pro spáchání trestného činu výtržnictví podle § 202 odst. 1 trestního zákona ve znění účinném do 31. 12. 2009 k trestu obecně prospěšných prací ve výměře 150 hodin.

Obžalovaný Š.B. byl za toto jednání a za sbíhající se přečin zatajení věci dle § 219 odst. 1 tr.zákoníku, přečin neoprávněného opatření, padělání a pozměnění platebního prostředku dle § 234 odst. 1 tr.zákoníku a přečin krádeže dle § 205 odst. 1 písm. a) tr.zákoníku ve stadiu pokusu dle § 21 odst. 1 tr.zákoníku, jimiž byl uznán vinným trestním příkazem Městského soudu v Brně ze dne 9. 5. 2017, sp.zn. 11 T 66/2017, který mu byl doručen dne 19. 5. 2017 a nabyl právní moci dne 30. 5. 2017, odsouzen podle § 145 odst. 2 tr.zákoníku, za použití § 43 odst. 2 tr.zákoníku, k souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání šesti let, pro jehož výkon byl podle § 56 odst. 2 písm. a) tr.zákoníku zařazen do věznice s ostrahou. Podle § 67 odst. 1 tr.zákoníku, za použití § 68 odst. 1, odst. 2 tr.zákoníku, byl obžalovanému uložen peněžitý trest v počtu 20 denních sazeb, kdy výše jedné denní sazby byla stanovena na 1 000 Kč, celkem tedy 20 000 Kč. Podle § 43 odst. 2 tr.zákoníku byl zrušen výrok o trestu uložený obžalovanému trestním příkazem Městského soudu v Brně ze dne 9. 5. 2017, sp.zn. 11 T 66/2017, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Obžalovaný R.K. byl odsouzen podle § 145 odst. 1 tr.zákoníku, za použití § 43 odst. 1 tr.zákoníku, k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání tří let, přičemž podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 tr.zákoníku byl výkon trestu odnětí svobody podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání pěti let. Podle § 82 odst. 2 tr.zákoníku bylo obžalovanému uloženo, aby ve zkušební době dle svých sil nahradil škodu, kterou trestným činem způsobil. Podle § 228 odst. 1 tr.ř. byli oba obžalovaní společně a nerozdílně zavázáni povinností nahradit poškozenému L.B., nar. XXXXX, nemajetkovou újmu ve výši 7 440 Kč.

2. Proti tomuto rozsudku podali odvolání oba obžalovaní. **Obžalovaný Š.B.** v písemném odůvodnění svého opravného prostředku, písemně zpracovaném jeho obhájcem, předně uvedl, že směřuje do výroku o vině i trestu, neboť s napadeným rozsudkem nesouhlasí. Dle jeho názoru nalézací soud napadeným rozsudkem nerespektoval ustanovení § 2 odst. 5, odst. 6 tr.ř., zejména pak v doplněném dokazování na základě usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 20. 5. 2019, sp.zn. 4 To 19/2019. Nalézací soud v napadeném rozsudku rozvedl svědecké výpovědi, které dle jeho – obžalovaného názoru mají více či méně výrazně sníženou vypovídací hodnotu, neboť v době události svědkové byli vesměs pod vlivem alkoholu a navíc svědecké výpovědi byly provedeny až po roce od okamžiku, kdy svědci měli možnost sledovat předmětnou událost. Tato prodleva měla bezpochyby vliv na kvalitu paměťové stopy a neměla by mu být dávana k tíži. Také poukázal na silnou opilost samotného poškozeného, který bezdůvodně fackoval zemřelého D. A.. Dle jeho názoru ani druhá skupina svědků (když první skupina popisovala toliko dění v restauraci) není schopna poskytnout pravdivou a ucelenou informaci o konfliktu jak v restauraci, tak zejména před ní, když jej svědci sledovali pouze ve velmi krátkých a dílčích časových fázích. Navíc si obžalované pletli i stran markantů, které by mohly přispět ke ztotožnění jednotlivých osob. Poukázal na význam svědka J. V., který

jednoznačně uvedl, kdo kopal do poškozeného a označil tak jako pachatele zemřelého D. A.. Rovněž významným je svědek T. H., který se svědkem J. V. byli strážníci, avšak jejich výpovědím nebyla dána patřičná váha. Pokud jde o výpověď svědka H., pak tato se neodchyluje od jeho původní výpovědi, co se týče obžalovaného Š. B. (dále identifikovaného jako muž v červeném svetru), a je zcela zásadní. Svědek byl k případnému napadení poškozeného nalézacím soudem podrobně vyslechnut a nebyla potvrzena jeho účast na napadení, ba naopak, výpověď tohoto svědka jeho účast – obžalovaného Š. B. na způsobených zraněních poškozeného vylučuje. Jeden z útočníků byl označen jako muž s vyholenou hlavou, s tetováním na rukou v černém tričku, menší pak ve světlé košili, ale o žádném muži v červeném svetru svědek neví, neví, že by se konfliktu zúčastnil, toho, kdo měl skopnout poškozeného na zem, označil jako muže ve světlé košili, který pak měl poškozenému i dupat na hlavu. O muži v červeném svetru, tedy o jeho osobě, nepadlo ani v jedné z výpovědí uvedeného svědka jediné slovo. Dále dle jeho názoru zcela zásadním důkazem ve věci bylo provedení přehrání záznamu z místa konfliktu, a pokud jde o jeho osobu, pak z těchto je pouze patrné jeho ohnutí, které koresponduje s jeho výpovědí, že se po konfliktu snažil pomoci a dalšímu zabránit, resp. odtáhnout útočníky od poškozeného. Ze záznamu je patrné, že se útoku na poškozeného nezúčastnil, a po celou dobu tohoto se jako muž v červeném svetru nacházel z pohledu kamer a je zřetelně vidět po pravé straně matné svítící reklamy na zastávce, kde došlo ke konfliktu. Dle jeho názoru provedené záznamy s naprosto jasným dupáním na hlavu ležícího poškozeného vylučují možnost vytvoření výroku napadeného rozsudku o tom, kdo a jakým způsobem napadl poškozeného. Dle jeho názoru je i na provedených záznamech velmi dobře vidět v přiblíženém a zpomaleném záznamu, že v době dupání poškozenému na hlavu ze strany osoby v bílé košili stojí on asi 2,5 metru od tohoto konfliktu a do napadení se nezapojuje. V tomto směru poukázal na záznam č. 3 v čase 00:23 hodin. Dále pak na přiblíženém záznamu č. 4 je evidentně vidět, kdo předmětná zranění poškozenému způsobil. Ze záznamu je beze vší pochybnosti vidět, že se z místa nepohnul a do konfliktu žádným způsobem nezasáhl. Je tedy evidentní, že to byl muž v bílé košili, který předmětné zranění poškozenému způsobil a dostal jej na zem před tím, než jej napadl dupáním. Svědek T. H., který se věnoval celému konfliktu na zemi, jej, jakožto muže v červeném, vůbec nezaregistroval a jeho přítomnost tak vyloučil. Pokud by nastaly jakékoli pochybnosti týkající se výpovědní hodnoty záznamů, je nalézací soud povinen rozhodovat a postupovat v souladu se zásadou in dubio pro reo. Závěrem svého opravného prostředku navrhl, aby odvolací soud podle § 258 odst. 1 písm. a), písm. c), písm. d) tr.ř. napadený rozsudek zrušil a sám podle § 259 odst. 3 tr.ř. rozhodl rozsudkem tak, že jej podle § 226 písm. c) tr.ř. obžaloby zproští.

3. **Obžalovaný R.K.** v písemném odůvodnění opravného prostředku, zpracovaném jeho obhájkyň, jakož i v jeho doplnění, předně uvedl, že tímto napadá všechny výroky uvedeného rozsudku, které se jej dotýkají, neboť dle jeho názoru nalézací soud i přes doplněné dokazování nesprávně a neúplně zjistil skutkový stav věci, nesprávně a nedostatečně vyhodnotil provedené důkazy, přičemž nerespektoval pokyny odvolacího soudu, vůbec se nevypořádal s jeho obhajobou a se všemi okolnostmi významnými pro rozhodnutí. Skutková zjištění vykládaná nalézacím soudem má za jednostranná v jeho neprospěch, přičemž ve vztahu k závěru o skutkovém stavu zůstala vnitřně rozporuplná a protichůdná. V rámci svého opravného prostředku a jeho doplnění pak reagoval na jednotlivé závěry nalézacího soudu prezentované v napadeném rozsudku. Předně se zabýval nesprávně zjištěným a neúplným skutkovým stavem a nedostatečným hodnocením ve věci provedených důkazů. Neztotožnil se s tím, jakým způsobem nalézací soud vyhodnotil vyčištěné kamerové záznamy v napadeném rozsudku, kdy dle jeho názoru nepostupoval v souladu s pokyny soudu odvolacího a kamerové záznamy nevyhodnotil patřičným způsobem, tedy zejména v kontextu s dalšími provedenými důkazy, zejména výpověďmi

jeho a spoluobžalovaného Š. B. a svědků z místa činu, kteří útok na poškozeného vnímali každý ze svého úhlu pohledu. Má za to, že ony kamerové záznamy nalézací soud hodnotil zcela izolovaně. Poukázal na skutečnosti plynoucí z kamerového záznamu, kdy osoba v tmavém tričku vztahuje ruku nebo ruce k zemřelému D. A., k čemuž dovodil, že se jedná o jeho ruce, a dokumentuje tím jeho tvrzenou skutečnost, že zemřelému

D. A. bránil v napadání poškozeného, kdy, jak uvedl, lital jako na gumě tam a zpátky mezi spoluobžalovaným Š. B. a zemřelým D. A.. Poukázal také na dupání na hlavu poškozeného ze strany zemřelého D. A., které bylo minimálně dvakrát, přičemž jedno další dupnutí se mu podařilo odvrátit. S ohledem na vyznění části onoho kamerového záznamu pak zachycený pohyb osoby v tmavém tričku znamená právě odtlačování zemřelého D. A. od poškozeného jím, jakožto obžalovaným R. K.. Skutečnost, že nalézací soud postupoval v rozporu s pokyny odvolacího soudu, pak potvrzuje jeho chybné konstatování, že upravené kamerové záznamy nepřinášejí žádné nové informace oproti tomu, co bylo zjištěno z ostatních provedených důkazů. V této souvislosti poukázal na to, že předmětný incident měl trvat cca 6 sekund a z tohoto důvodu potom výpovědi svědků, kteří hovořili mj. o opakovaných intenzivních kopech a pěstních útocích na hlavu poškozeného, nemohou být věrohodné a byly vyvráceny. Dále poukázal na to, že kamerové záznamy vyvrací nesprávný závěr nalézacího soudu, že svědek T. H. nesledoval celý průběh útoku. Pokud jde o skutková zjištění, pak namítl, že nalézací soud upravil nově výrok napadeného rozsudku ve vztahu k jednání každého z obžalovaných a zemřelého D. A., avšak uvedené nemá oporu v provedeném dokazování. Vyslovil nesouhlas se závěrem nalézacího soudu, dle kterého nikdo nepotvrdil, že by viděl kohokoliv ze tří mužů, že by snad některého z nich zrazoval od dalšího útoku a choval se tak, že nemá zájem útočit, a naopak se snažil ostatním a popř. jednomu z nich v útoku zabránit. V tomto směru poukázal na výpověď svědka T. H. z přípravného řízení, dále na výpovědi K. B., I. Ch. G., P. V., dále pak svědka J. V. a rozvedl skutečnosti, které vyplynuly z jejich jednotlivých výpovědí. Je přesvědčen, že nebylo prokázáno rychlé, opakované a intenzivní napadení poškozeného kopy, a to v návaznosti na to, co je patrné z upravených kamerových záznamů. V další pasáži svého opravného prostředku se zabýval problematikou skutkových zjištění nalézacího soudu, která jsou dle jeho názoru vykládána jednostranně v jeho neprospěch a nemají oporu v provedeném dokazování. Předně se podrobně zabýval výpovědi svědka T. H., jakožto, dle jeho názoru, svědka klíčového, kdy však nalézací soud význam jeho výpovědi snižuje a obsah výpovědi svědka reprodukuje neúplně, nepřesně a v jeho neprospěch. Výpovědi tohoto svědka dává do souvislosti se závěry plynoucími ze znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství, a výsledkem znalce, pokud jde o množství a charakter utrpených poranění poškozeného. V této souvislosti reagoval na závěry zmíněného znaleckého posudku, pokud jde o dupnutí na hlavu poškozeného, a má za to, že argumentace nalézacího soudu je vnitřně rozporuplná, nejednotná, když i tento znalecký posudek jednoznačně potvrzuje jak výpověď svědka T. H., tak i výpověď jeho samotného. Oproti názoru nalézacího soudu je přesvědčen, že výpověď svědka T. H. je přímým důkazem prokazujícím jeho nevinu. V další pasáži opravného prostředku se zabýval pochybením nalézacího soudu, který dle jeho názoru nerespektoval pokyny odvolacího soudu, když se nezabýval a nevypořádal se s jeho obhajobou. Kromě tohoto se nalézací soud v napadeném rozsudku nevypořádal ani s důkazy svědčícími v jeho prospěch, zejména pak s výpovědi svědka T. H., a nově provedenými kamerovými záznamy, kdy tyto důkazy hodnotil izolovaně a bezdůvodně snižoval jejich význam a hodnotu. O tom, že se přímo nepodílel na předmětném útoku, vypovídali i svědci, např. T. H., J. R., P. V., K. B., I. Ch. G. a uváděl to i spoluobžalovaný Š. B.. V jeho prospěch svědčí také i samotný znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství, kamerové záznamy či přepis audiozáznamu oznamovatele, svědka J. V.. Zdůraznil, že v rámci své výpovědi detailně

a věrohodně popsal, jak se celý incident stal, avšak nalézací soud jeho výpovědi neuvěřil s tím, že se mu jeví jako nelogická. Zdůraznil, že dělal maximum pro to, aby ke konfliktu nedošlo, a v tomto směru popsal své úvahy. Po jejich vyhodnocení pak ve svém postupu neshledává nic nelogického. Reagoval také na závěr nalézacího soudu, že oba obžalovaní použili účelovou výpověď v souvislosti s úmrtím D. A., kdy s tímto závěrem se neztotožnil, neboť nalézací soud výpovědi jeho i spoluobžalovaného Š. B. slučuje, byť nejsou totožné. Zdůraznil pasáže ze své výpovědi vztahující se nejen k průběhu konfliktu, ale i k jeho závěru o tom, že se nestaral o zraněného poškozeného, ale staral se o

D. A.. V další pasáži opravného prostředku obžalovaný namítl, že napadený rozsudek je opětovně nedostatečně odůvodněn, neodpovídá požadavkům uvedeným v § 125 tr.ř., a proto je v tomto směru nepřezkoumatelný. Dle jeho názoru argumentace odůvodňující závěry nalézacího soudu o jeho vině, a to i přes pokyny odvolacího soudu, je značně tendenční, vždy v jeho neprospěch, přičemž jednotlivá skutková zjištění vyvozená nalézacím soudem jsou ve vztahu k závěru o skutkovém stavu vnitřně rozporná a protichůdná. Dle jeho názoru pochybení nalézacího soudu jednoznačně zakládají nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. V závěru opravného prostředku pak uvedl, že po doplněném dokazování je jasné, že nebylo ve vztahu k jeho osobě postupováno v souladu se zásadou in dubio pro reo, neboť z provedeného dokazování, zejména po doplnění dokazování o upravené kamerové záznamy, nevyplyvá, že by jeho vina byla prokazována mimo jakoukoli rozumnou pochybnost. Pokud jde o problematiku uloženého trestu, tak má za to, že nalézací soud patřičným způsobem nehodnotil všechny podstatné skutečnosti, a byť oproti původnímu trestu tento změnil a uložil mu trest podstatně mírnější, pak dle jeho názoru délka zkušební doby je nepřiměřeně přísná a je ve zřejmém nepoměru ke všem okolnostem případu. Závěrem opravného prostředku proto navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil ohledně jeho osoby v celém rozsahu a buď jej v plném rozsahu zprostil obžaloby, nebo aby věc podle § 259 odst. 1 tr.ř. vrátil soudu I. stupně.

4. Ve veřejném zasedání konaném ohledně ve věci podaných opravných prostředků obhájci obou obžalovaných plně odkázali na písemně zpracované opravné prostředky s tím, že z těchto zdůraznili pro ně podstatné skutečnosti. Konkrétně se podrobně zabývali výpovědi svědka T. H. a dále pak vyčištěným a zpomaleným kamerovým záznamem, kdy v zásadě shodně dospěli k závěru, že tyto důkazy podporují jejich obhajobu a nalézací soud s těmito náležitým způsobem nepracoval, v zásadě je hodnotil v jejich neprospěch. Státní zástupce Vrchního státního zastupitelství v Olomouci v rámci vyjádření se k opravným prostředkům obou obžalovaných uvedl, že se s napadeným rozsudkem ztotožňuje a v něm uvedené výroky má za zákonné a spravedlivé. Uvedl, že obžalovaní nabídli vlastní hodnocení důkazů, takové, které nahrává jejich verzi obhajoby, a naopak upozadují důkazy, které případně svědčí v jejich neprospěch a které se snaží znevěrohodnit. Vlastní hodnocení důkazů, nesouhlas se skutkovými závěry nalézacího soudu nejsou dle jeho názoru relevantním odvolacím důvodem, neboť hodnocení důkazů nalézacím soudem nepostrádá racionální a logický základ. Ten jasně argumentuje, z čeho vycházel, které důkazy provedl, jak je hodnotil, což je jeho výsostná činnost. Dle jeho názoru dokazování a hodnocení důkazů splňuje kritéria ustanovení § 2 odst. 5, odst. 6 tr.ř. V rámci konečných návrhů státní zástupce s ohledem na uvedené navrhl, aby odvolání obou obžalovaných byla zamítnuta jako nedůvodná podle § 256 tr.ř., obhájce obžalovaného Š. B. navrhl, aby odvolací soud na základě provedeného doplnění dokazování ve smyslu § 258 odst. 1 písm. a), písm. c), písm. d) tr.ř. napadený rozsudek zrušil a za splnění podmínek § 259 odst. 3 tr.ř. sám ve věci rozhodl tak, že jej podle § 226 písm. c) tr.ř. zproští obžaloby a obhájce obžalovaného R. K. se k tomuto návrhu připojil s tím, že nebylo prokázáno, že by se obžalovaný R. K. dopustil jak zločinu těžké ublížení na zdraví, tak ani přečinu výtržnictví, a proto navrhl jeho zproštění obžaloby.

5. Vrchní soud v Olomouci, jako soud odvolací (§ 252 tr.ř.), zjistil, že odvolání byla podána osobami oprávněnými podle § 246 odst. 1 písm. b) tr.ř. a bylo tak učiněno v zákonné lhůtě, vyplývající z ustanovení § 248 odst. 1 tr.ř., přičemž oba opravné prostředky splňují náležitosti, plynoucí z ustanovení § 249 odst. 1 tr.ř. ohledně obsahu odvolání.
6. Jelikož odvolací soud neshledal důvod k zamítnutí či odmítnutí odvolání podle § 253 tr.ř., přezkoumal podle § 254 odst. 1 tr.ř. zákonnost a odůvodněnost oddělitelných výroků rozsudku, proti nimž byla podána odvolání, jakož i správnost postupu řízení, které mu předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad. K vadám, které nebyly odvoláními vytýkány, odvolací soud přihlížel, jen pokud měly vliv na správnost výroků, proti nimž byla podána odvolání. S ohledem na vymezení obsahu opravných prostředků obou odvolatelů možno konstatovat, že přezkumná činnost odvolacího soudu nebyla nijak omezena.
7. V řízení, které napadenému rozsudku předcházelo, nebylo shledáno podstatných vad, které by měly za následek, že v tomto řízení byla porušena ustanovení, jimiž se má zabezpečit objasnění věci nebo právo obhajoby, a které by mohly mít vliv na správnost a zákonnost přezkoumávané části rozsudku, tak jak to vyplývá z ustanovení **§ 258 odst. 1 písm. a) tr.ř.** V tomto směru tedy vyhodnotil odvolací soud námitku obžalovaného Š. B., atakující procesní stránku věci, jako nedůvodnou.
8. Z předloženého spisového materiálu vyplývá, že Vrchní soud v Olomouci, jako soud odvolací, v dané věci již jednou rozhodoval, a to usnesením ze dne 20. 5. 2019, č.j. 4 To 19/2019-583, kdy podle § 258 odst. 1 písm. b), písm. c), písm. e) tr.ř. z podnětu odvolání obžalovaných Š.B. a R.K. napadený rozsudek zrušil v celém rozsahu a podle § 259 odst. 1 tr.ř. věc vrátil soudu I. stupně, aby učinil nové rozhodnutí. V odůvodnění tohoto svého rozhodnutí v obecné rovině pod bodem 8. poukázal na nedostatky, které jej vedly k tomuto rozhodnutí, a tyto dále podrobněji v dalších bodech odůvodnění tohoto rozvedl. Předně s ohledem na důkazní situaci, která nastala v řízení před odvolacím soudem, kdy byly předloženy a následně jako důkaz provedeny vyčištěné, přiblížené a zpomalené kamerové záznamy zachycující předmětný incident před restaurací Pivní opice v Brně, bylo konstatováno, že byť byl tento záznam již nalézacím soudem k důkazu proveden, nestalo se tak v takové kvalitě, která byla zvýšena tím, že byl vyčištěn, přiblížen a zpomalen, a bylo by tedy možno z něho lépe posoudit celý průběh útoku vůči poškozenému L. B., než měl možnost nalézací soud v předchozím hlavním líčení. Z přehraného záznamu u veřejného zasedání u odvolacího soudu byly patrný jisté indicie, přičemž odvolací soud dospěl k závěru, že bude vhodné, aby nalézací soud tento nový důkaz u hlavního líčení provedl, zda by mohl z tohoto zjistit nové skutečnosti, které tehdy nemohl s ohledem na kvalitu záznamu postřehnout. V rámci jeho hodnocení měl postupovat v souladu s ustanovením § 2 odst. 6 tr.ř. Dále byl zavázán k tomu, aby vyslechl svědka T. H., kterého zejména obžalovaný Š. B. ve svém opravném prostředku vnímá jako důležitého svědka. Bylo poukázáno na procesní postup, kdy byl čten protokol o výpovědi tohoto svědka z přípravného řízení dle § 211 odst. 1 tr.ř., přičemž s ohledem na důkazní situaci odvolací soud dospěl k závěru, že bude třeba svědka u hlavního líčení vyslechnout. Dále bylo poukazováno na nedostatky v samotném napadeném rozsudku, jednak na neúplný popis skutkové věty, z něhož není patrné, kdo z obžalovaných a jak vůči poškozenému jednal, jak se do hlavního napadení zapojil, a to s odkazem na ustanovení § 120 odst. 3 tr.ř. Pokud jde o právní kvalifikaci jednání obou obžalovaných, pak nalézací soud ve shodě se závěry znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství, dospěl k závěru, že oba obžalovaní se shodně dopustili zločinu těžkého ublížení na zdraví ve stadiu pokusu dle § 21 odst. 1 tr.zákoníku, avšak nicméně tato skutečnost nenašla odraz v popisu skutkové věty, kde chybí vyjádření toho, že k dokonání onoho zločinu nedošlo. V případě obžalovaného R. K. pak byl shledán jemu uložený trest nepřiměřeně přísným a bylo poukázáno na skutečnosti, které zůstaly mimo pozornost

nalézacího soudu, event. těmto nalézací soud nepřiložil patřičnou váhu v rámci svých úvah o druhu a výměře trestu. V bodě 13. předmětného rozhodnutí pak odvolací soud shrnul své pokyny vyplývající pro nalézací soud z jeho zrušujícího rozhodnutí. Přezkoumáním nově napadeného rozsudku odvolací soud zjistil, že nalézací soud respektoval ustanovení § 264 odst. 1 tr.ř., *dle kterého soud, jemuž věc byla vrácena k novému projednání a rozhodnutí, je vázán právním názorem, který vyslovil ve svém rozhodnutí odvolací soud, a je povinen provést úkony a doplnění, jejichž provedení odvolací soud nařídil.* Jak je patrné z protokolu o hlavním líčení ze dne 15. 10. 2019, č.l. 617 a násl., došlo k přehrání CD na č.l. 573, kdy se jedná o vyčištěný, zpomalený a přiblížený kamerový záznam místa napadení poškozeného L. B.. Dále byl také vyslechnut svědek T. H. a, jak je patrné z napadeného rozsudku, náprava nastala jak pokud jde o skutkovou větu, tak i právní kvalifikaci z pohledu zmiňovaných nedostatků. Po takto doplněném dokazování nalézací soud důkazy opětovně hodnotil, jak je to zřejmé od bodu 86. a násl. napadeného rozsudku, kdy se nelze ztotožnit s tvrzením obžalovaného R. K., že by nové důkazy byly hodnoceny izolovaně či jakkoli jinak v jeho neprospěch. Naopak, důkazy ve věci provedené nalézací soud hodnotil komplexně, v těch nejširších souvislostech, a to s ohledem na vyznění důkazní situace v celé věci tak, aby mohl přijmout skutkový závěr odpovídající provedení dokazování. Skutková věta napadeného rozsudku, pokud jde o popis jednotlivých aktérů napadení poškozeného L. B. dne 15. 2. 2017 před restaurací Pivní opice v Brně, má jednoznačně oporu v provedeném dokazování a s ohledem na jednání jednotlivých aktérů, pak nalézací soud důvodně aplikoval zásadu trestního řízení, a to zásadu in dubio pro reo a v tomto směru mu nelze čehokoliv vyčítat. Pokud jde o vlastní rozsudek, pak jak z pohledu skutkové věty, tak i právní kvalifikace, plně respekтуje ustanovení § 120 odst. 3 tr.ř., kdy došlo k nápravě vytčených nedostatků a v případě obžalovaného R. K. došlo u něj k podstatnému zmírnění uloženého trestu oproti předchozímu rozsudku nalézacího soudu. Je tedy možno tuto pasáž uzavřít konstatováním, že nalézací soud po vrácení věci plně respektoval ustanovení § 264 odst. 1 tr.ř. a námitky, zejména obžalovaného R. K., v tomto směru odvolací soud odmítá jako nedůvodné.

9. Přezkoumáním napadeného rozsudku z hledisek uvedených v ustanovení § 258 odst. 1 písm. b), písm. c) tr.ř. dospěl odvolací soud k závěru, že se krajský soud správně, logicky a přesvědčivě vypořádal se všemi okolnostmi významnými pro rozhodnutí. Uvedl, jaké důkazy provedl, jak je hodnotil, jak se vypořádal s obhajobou obžalovaných a k jakým skutkovým a právním závěrům dospěl. Skutkovým zjištěním nelze vytýkat nejasnost či neúplnost. Rozsudek netrpí podstatnými vadami a svým obsahem odpovídá zákonným kritériím uvedeným v ustanovení § 120 až § 122 tr.ř., pokud je o výrok, a ustanovením § 125 tr.ř., ve vztahu k odůvodnění. Obžalovaný R.K. ve svém oprávněném prostředku v tomto směru namítl, že napadený rozsudek je nedostatečně odůvodněn a neodpovídá požadavkům uvedeným v § 125 tr.ř. a za této situace jej vnímá jako nepřezkoumatelný. S tímto závěrem se nelze rozhodně ztotožnit, kdy naopak dle přesvědčení odvolacího soudu napadený rozsudek je jasný, srozumitelný a přehledný, a proto námitku obžalovaného odmítl jako irelevantní. Pokud jde o rozsah dokazování, je možno uvést, že nalézací soud provedl dostupné důkazy v rozsahu pro rozhodnutí nezbytném v souladu s ustanovením § 2 odst. 5 tr.ř., a zjistil tak skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Ve veřejném zasedání obžalovaný Š. B. prostřednictvím svého obhájce navrhl provedení dokazování kamerovým záznamem, který zaslal jako součást svého doplnění odvolání ze dne 20. 5. 2020 (č.l. 695). Tento kamerový záznam je uložen na datovém nosiči na č.l. 697. K tomuto důkaznímu návrhu se připojil i obhájce obžalovaného R. K., který navíc navrhl přečtení výpovědi svědka T. H.. K těmto důkazním návrhům zastává odvolací soud následující stanovisko.

10. V obecné rovině je možno konstatovat, že nalézací soud měl k dispozici i přes důkazní situaci danou charakterem předmětné věci dostatek důkazů, na základě kterých a po jejichž vyhodnocení mohl přijmout ve věci jednoznačné a nezpochybnitelné rozhodnutí, což také učinil. S oporou judikatury Ústavního soudu (usnesení sp.zn. I. ÚS 234/04, sp.zn. I. ÚS 972/09) je možno uvést, že není procesní povinností obecných soudů vyhovět každému důkaznímu návrhu, který účastník řízení navrhne, a proto neprovedení navrhovaného důkazu ještě neznamená, že řízení jako celek nebylo spravedlivé. Je regulérní navržený důkaz neprovést, jestliže skutečnost, k jejímuž ověření nebo vyvrácení byl navrhován, nemá relevantní souvislost s předmětem řízení, není-li navržený důkaz způsobilý ověřit ani vyvrátit tvrzenou skutečnost, anebo je důvodně nadbytečný, jelikož skutečnost, k níž má být proveden, byla již v dosavadním řízení bez důvodných pochybností ověřena nebo vyvrácena jinak (sp.zn. I. ÚS 733/01, sp.zn. III. ÚS 569/03, sp.zn. IV. ÚS 570/03, sp.zn. II. ÚS 418/03), přičemž rozsah dokazování je z jiných důkazních pramenů dostatečný pro to, aby bylo možno náležitě zjistit skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro rozhodnutí (sp.zn. I. ÚS 566/03).
11. Vycházejíc z těchto postulátů, hodnotil odvolací soud důkazní návrhy, které uplatnili oba obžalovaní v rámci veřejného zasedání o jejich odvoláních. Bylo vyhověno v zásadě společnému návrhu na přehrání digitálně zpracovaného a zvětšeného videozáznamu z místa konfliktu, který byl přílohou doplnění odvolání obžalovaného Š. B. ze dne 20. 5. 2020, kdy na druhé straně byl odmítnut důkazní návrh obhájce R. K. na přečtení výpovědi svědka T. H.. V rámci tohoto negativního rozhodnutí odvolací soud vycházel ze skutečnosti, že právě z jeho pokynu byl jmenovaný svědek osobně slyšen u hlavního líčení, kde strany měly možnost na jeho výsledek reagovat případnými dotazy, jak vyplývá z příslušného protokolu o hlavním líčení. Výpověď svědka je zachycena v napadeném rozsudku a je v něm také hodnocena spolu s dalšími ve věci provedenými důkazy a za této situace odvolací soud neshledal jakýkoli důvod pro čtení protokolu o výpovědi tohoto svědka dle návrhu obžalovaného R. K., a proto tento jeho důkazní návrh odmítl jako nadbytečný. Pokud se jedná o přehrání onoho digitálně zpracovaného a zvětšeného videozáznamu z místa konfliktu, pak nutno uvést, že do důkazní mozaiky nepřinesl nové světlo, nebyly z něho zjištěny žádné nové skutečnosti, které by jakkoli ovlivnily dosavadní závěry nalézacího soudu, prezentované v napadeném rozsudku, ohledně průběhu skutkového děje, jednání každého z obžalovaných vtělené do skutkové věty. Je tedy možno učinit dílčí závěr, že ani takto doplněné dokazování nemělo vliv na zjištěný průběh skutkového děje nalézacím soudem, o kterém není důvodných pochybností, jak to má na mysli ustanovení § 2 odst. 5 tr.ř.
12. Jak je patrné z opravných prostředků obžalovaných, jejich odvolací námitky atakují zejména hodnotící činnost nalézacího soudu, tedy hodnocení důkazů. Ve vztahu k této problematice v obecné rovině odvolací soud uvádí, že v postupu orgánů činných v trestním řízení, jež je naznačen v ustanovení § 2 odst. 6 tr.ř., je vyjádřena jedna ze základních zásad českého trestního řízení, a to zásada volného hodnocení důkazů. Dle této zásady orgány činné v trestním řízení, soud nevyjímaje, hodnotí provedené důkazy výlučně dle svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu a vycházejícího z dokonalé znalosti projednávaného případu a k němu se vztahující důkazní materie. Dle stávající trestněprávní teorie i praxe platí zásada, že pokud soud I. stupně postupoval při hodnocení důkazů důsledně dle ustanovení § 2 odst. 6 tr.ř., tzn., že provedené důkazy hodnotil podle svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu, a učinil logicky odůvodněná skutková zjištění, nemůže odvolací soud podle § 258 odst. 1 písm. b) tr.ř. napadený rozsudek zrušit jen proto, že sám na základě svého vnitřního přesvědčení hodnotí tytéž důkazy s jiným v úvahu přicházejícím výsledkem. Nutno zdůraznit, že zákonodárce novelou zákona

o trestním řízení soudním (trestní řád), zák. č. 265/2001 Sb., poměrně výrazným způsobem omezil možnost odvolacího soudu zasahovat do hodnocení důkazů provedeného nalézacím soudem, když ustanovením § 263 odst. 7 tr.ř. deklaroval, že odvolací soud je vázán hodnocením důkazů soudem I. stupně s výjimkou těch důkazů, které ve veřejném zasedání sám provede. V zásadě i judikatura Ústavního soudu stojí na stanovisku, že zasahovat do hodnocení důkazů soudem I. stupně lze pouze tehdy, pokud je takové hodnocení v extrémním rozporu s obsahem provedených důkazů. Lze tedy konstatovat, že odvolací soud může, pokud se jedná o hodnotící činnost soudu I. stupně, přezkoumávat a následně event. vytýkat tomuto vady spočívající v tom, že soud I. stupně některý důkaz provede, ale následně jej nehodnotí, nebo neprovede některý z hodnocených důkazů, popř. pokud je hodnocení provedených důkazů učiněné nalézacím soudem v extrémním rozporu s obsahem těchto důkazů.

13. Tyto teoretické úvahy vymezují rámec přezkumné činnosti odvolacího soudu a z jejich pohledu na konkrétní věc je třeba konstatovat, že dle přesvědčení odvolacího soudu soud nalézací mantinely ustanovení § 2 odst. 6 tr.ř. plně respektoval. O správnosti tohoto závěru pak svědčí hodnotící pasáž odůvodnění napadeného rozsudku. Ve vztahu k hodnocení důkazů, na nichž bylo vybudováno rozhodnutí o vině obžalovaných, je možno konstatovat, že bylo provedeno v souladu s ustanovením § 2 odst. 6 tr.ř. při pečlivém uvážení všech okolností případu jak jednotlivě, tak i v jejich souhrnu. Bylo důsledně dbáno, aby byly stejně pečlivě objasněny okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch obžalovaných. Nalézacímu soudu nelze vytknout, že by některý důkaz neprovedl, některý z provedených důkazů nehodnotil, či že by hodnocení důkazů bylo provedeno v rozporu se zákonem, pravidly formální logiky, nebo v extrémním rozporu s obsahem provedených důkazů. Nebylo rovněž zjištěno, že by nalézací soud hodnotil provedené důkazy výběrově nebo jiným než zákonným způsobem. Za této situace s odkazem na příslušné pasáže napadeného rozsudku se odvolací soud neztotožnil s námitkami obou obžalovaných ohledně nesprávného hodnocení důkazů nalézacím soudem, naopak s jeho hodnocením se plně ztotožnil a podle § 263 odst. 7 věta poslední tr.ř. je tímto hodnocením důkazů také vázán, a proto je možno v podrobnostech odkázat na příslušné pasáže odůvodnění napadeného rozsudku.
14. S obhajobou obou obžalovaných se v napadeném rozsudku nalézací soud náležitě vypořádal, v zásadě reagoval na jejich odvolací námitky, přičemž se odvolací soud s jeho argumentací a závěry plně ztotožnil. Za této situace by mohl být postačující odkaz na příslušné pasáže napadeného rozsudku, neboť tyto jsou opakováním jejich obhajoby, v napadeném rozsudku se s nimi nalézací soud náležitým způsobem vypořádal, včetně příslušného odůvodnění svých závěrů. Takovýto postup odvolacího soudu je v souladu i s judikaturou Ústavního soudu i Evropského soudu pro lidská práva – dále jen ESLP (srov. např. sp.zn. II. ÚS 583/13, sp.zn. I. ÚS 32/12, sp.zn. II. ÚS 2947/02, či rozhodnutí ESLP ve věci Van de Hurk proti Nizozemsku ze dne 19. 4. 1994, ve věci Higinsová a další proti Francii ze dne 19. 2. 1998, příp. ve věci Helle proti Finsku ze dne 19. 2. 1997). Zejména v posledně zmíněné věci ESLP deklaroval, že odvolací soud se při zamítnutí odvolání může omezit i na převzetí odůvodnění soudu nižšího stupně. Stejně tak ESLP např. ve věci Garcia proti Španělsku uvedl, že odvolací soud se při zamítnutí odvolání v principu může omezit i na převzetí odůvodnění soudu nižšího stupně.
15. I přes výše uvedené považuje odvolací soud za vhodné vyjádřit se k námitkám, které obžalovaní uvedli ve svých opravných prostředcích.
16. Předně je nutno zdůraznit, že se nejedná v zásadě o námitky nové, ale tyto již byly obžalovanými uplatněny v rámci obhajoby i v řízení před nalézacím soudem, který se s nimi náležitým způsobem vypořádal. Obžalovaní v zásadě předestírají svoji verzi průběhu skutkového děje, včetně hodnocení důkazů, avšak tato nemá oporu v provedeném dokazování. V rámci své obhajoby preferují jen některé důkazy, zejména výpověď svědka T.

H. a zpomalené a vyčištěné kamerové záznamy a na druhou stranu se snaží bagatelizovat důkazní hodnotu zejména výpovědi svědků, kteří byli přítomni napadení poškozeného před restaurací. Oproti tomuto postupu nalézací soud správně v rámci svých úvah o vině obou obžalovaných vyšel z komplexního posouzení ve věci provedených důkazů, hodnotil věrohodnost výpovědi jak obou obžalovaných, tak i jednotlivých svědků, jakož i další důkazy popsané pod body 13.-85. napadeného rozsudku. Nosnou linií opravných prostředků obou obžalovaných byla jejich argumentace ve směru nesprávného hodnocení důkazů nalézacím soudem, přičemž k tomuto je možno odkázat jednak na pasáže výše uvedené a dále i na pasáže uvedené v napadeném rozsudku pod body 86.-106., kde se nacházejí hodnotící úvahy nalézacího soudu. Z těchto je zřejmé, jaké důkazy provedl, jak je hodnotil a k jakým závěrům dospěl, jakým způsobem se vypořádal s obhajobou obou obžalovaných a jednotlivými svědeckými výpověďmi, jakož i následně s důkazy listinné povahy a znaleckým posudkem. Je třeba opětovně zdůraznit, že důkazy hodnotil komplexně ve všech vzájemných souvislostech, kdy výpovědi svědků byly doplňovány listinnými důkazy a znaleckým posudkem a na základě takto provedeného hodnocení důkazů bylo možno jednoznačně objektivizovat a ustálit skutkový děj tak, jak je vtělen do skutkové věty napadeného rozsudku.

17. Z obsahu opravných prostředků obou obžalovaných je patrná snaha snížit důkazní hodnotu výpovědi osob, které v době konfliktu s poškozeným stály před restaurací, a to s odkazem na to, že byly pod vlivem alkoholu, že výpovědi byly provedeny s delším časovým odstupem od okamžiku, kdy měly možnost událost sledovat, kdy tato prodleva bezpochyby měla vliv na jejich paměťové stopy a neměla by jim být dávána k tíži. K této námitce je možno odkázat na body 99.-101. napadeného rozsudku, kde se nalézací soud zabývá výpověďmi jednotlivých svědků z pohledu jejich popisů útočníků, který zcela nekorespondoval s faktickým stavem a dále pak zejména pod bodem 101. vysvětluje, proč svědci nedokázali popsat jednotlivé útočníky v souladu s realitou. Na uvedené reagoval i ve svém zrušujícím rozhodnutí ze dne 20. 5. 2019, č.j. 4 To 19/2019-583, odvolací soud, kdy pod bodem 9. tohoto mimo jiné poukázal na krátkost celého děje, který měl trvat šest vteřin, dále poukázal na to, že se jednalo o pozdní noční či brzké ranní hodiny, kdy po stráveném večeru svědci měli vnímat průběh napadení poškozeného ve velmi krátké době, a to z různých úhlů a i doba, která uběhla od okamžiku, kdy byli poprvé vyslýcháni, nemluvě o době jejich výslechu u hlavního líčení, nepochybně měla vliv na již zmiňovanou jejich paměťovou stopu. Pokud jde o závěry, k nimž dospěl nalézací soud v uvedených bodech napadeného rozsudku, pak s těmito se odvolací soud plně ztotožňuje a pro stručnost je možno na ně odkázat. Toliko na doplnění, zejména k argumentaci uplatněné obžalovaným Š. B. v opravném prostředku, pokud jde o ovlivnění svědků alkoholem a na druhé straně o tvrzené strážlivosti svědků J. V. a T. H., odvolací soud připomíná, že svědek T. H. byl pod vlivem alkoholu v okamžiku, kdy pozoroval onen skutkový děj, což vyplývá jednak z jeho výpovědi učiněné v přípravném řízení a dále pak z jeho výpovědi u hlavního líčení dne 15. 10. 2019, čl. 617 a násl., kdy uvedl, že „... šel z podniku Mezanin, kde každé úterky moderoval kulturní akce, a že požil alkoholické nápoje, konkrétně uvedl tři piva a jednoho panáka, a byl v náladě ...“. Tento svědek, stejně jako ostatní svědci, kteří měli možnost sledovat průběh skutkového děje před restaurací, byl ovlivněn všemi skutečnostmi, o kterých hovoří zejména pod bodem 101. napadeného rozsudku nalézací soud a ve svém předchozím rozhodnutí i soud odvolací a za této situace tedy nalézací soud v souladu se zákonem hodnotil jeho výpověď, stejně jako výpovědi i dalších svědků ve smyslu § 2 odst. 6 tr.ř., tedy jednak samu o sobě a v souvislosti s důkazy již provedenými, což je patrné z příslušných pasáží napadeného rozsudku. Nelze se zde ztotožnit s námitkami zejména obžalovaného R. K. v tom směru, že by odvolací soud nepostupoval v rámci hodnocení výpovědi tohoto svědka v souladu s pokyny odvolacího soudu, vyplývajících pro něj z již citovaného zrušujícího rozhodnutí odvolacího soudu. Ba naopak, ten je plně

respektoval a výpověď svědka T. H. hodnotil v kontextu ve věci provedených důkazů, když následně všem těmto okolnostem dal výraz v rámci ustálené skutkové věty, ve které, pokud jde o vlastní napadení poškozeného, jednoznačně vycházel ve prospěch obou obžalovaných.

18. **Obžalovaný Š. B.** ve svém opravném prostředku připomněl silnou podnapilost poškozeného L. B., který bezdůvodně fackoval zemřelého D. A.. S tímto jeho názorem, pokud jde o problematiku onoho údajného bezdůvodného fackování zemřelého D. A., se nelze ztotožnit, přičemž v podrobnostech je možno okázat na body 93. a 94. napadeného rozsudku, kde se nalézací soud nastíněnou problematikou s ohledem na výsledky provedeného dokazování podrobně zabývá a s jehož závěry se odvolací soud opět plně ztotožňuje a je možno na ně pro stručnost odkázat. Pokud se jedná o poukazovanou opilost poškozeného, pak tato by v zásadě měla svědčit v neprospěch obou obžalovaných v návaznosti na jeho fyzické napadení. Obžalovaný dále poukázal na to, že ona druhá skupina svědků, tedy osob stojících před restaurací, v daném okamžiku nebyla schopna poskytnout pravdivou a ucelenou informaci o konfliktu. K této námitce je nutno uvést, že tyto osoby byly ve smyslu příslušných ustanovení trestního řádu náležitě poučeny o svém procesním postavení, ve kterém podávaly výpověď a v rámci této uvedly to, co v daném okamžiku vnímaly. Je třeba také zdůraznit, že skutečnosti uváděné obžalovaným Š. B. krajský soud věděl a v rámci svých hodnotících úvah k těmto také přihlédl. S další námitkou obžalovaného Š. B., že v napadeném rozsudku nebyla výpovědím T. H. a J. V. dána patřičná váha, není možno se ztotožnit s odkazem na hodnotící pasáže v napadeném rozsudku, a to jak ve vztahu k oběma výpovědím, tak i ve vztahu k jejich hodnocení v rámci ve věci provedených důkazů. Dále se obžalovaný Š. B. podrobně zabýval výpovědí svědka T. H., který ve své výpovědi o žádném muži v červeném svetru, který měl tehdy obžalovaný oblečen, neví, neví ani, že by se konfliktu zúčastnil, o muži v červeném svetru nepadlo ani v jedné z výpovědí tohoto svědka jediné slovo a při dovození toho, že tento svědek se věnoval svému konfliktu na zemi, muže v červeném neregistroval a jeho přítomnost tak vyloučil. Ve způsobu, jakým hodnotil význam svědecké výpovědi T. H. obžalovaný Š. B., se odráží jeho izolovanost, preferování své verze průběhu skutkového děje a zasazení výpovědi svědka do této, aniž by byly vzaty v úvahu další ve věci provedené důkazy, které vypovídají o něčem jiném. Nicméně pokud jde o výpověď svědka T. H., pak je třeba uvést, že pakliže ten o žádném muži v červeném svetru, který by měl prezentovat obžalovaného Š. B., nehovoří, ten se na místě činu prokazatelně nacházel, o čemž vypovídá jednak sám ve své výpovědi, ale hovoří o tom i spoluobžalovaný R. K., kdy to měl být právě obžalovaný Š. B., který měl první fyzicky atakovat poškozeného L. B. přes spoluobžalovaného R. K. a dle tohoto pak měl do něj i dokonce kopnout. Tedy na místě činu se nepochybně nacházel a toto je potvrzeno i příslušnými kamerovými záznamy, které byly přehrány nejen u odvolacího soudu, ale také v řízení před soudem nalézacím. Pokud tedy opakovaně svědek T. H. uvedl, že muže v červeném svetru na místě neregistroval a jak uvedl ve svém opravném prostředku obžalovaný Š. B., jeho přítomnost tak vyloučil, pak se tak stalo v rozporu s faktickým stavem na místě činu, který byl jednoznačně pozorovatelný, a který měl dle tvrzení nejen obžalovaného Š. B., ale i obžalovaného R. K., o němž bude hovořeno níže v rámci vypořádání se s jeho odvolacími námitkami, možnost celý děj plně sledovat. Je třeba zdůraznit, že se obžalovaný Š. B. prokazatelně a jednoznačně na místě činu již v úvodu konfliktu s poškozeným L. B. nacházel, a pokud svědek T. H. v tomto směru vypovídá, že ho tam neregistroval a skutkový děj měl dle obžalovaných sledovat od počátku, pak v podstatě nastala situace, o které již hovoří nalézací soud v napadeném rozsudku v rámci svých hodnotících úvah ve vztahu k výpovědi tohoto svědka. Uvedená skutečnost nepochybně má vliv na hodnocení důkazního významu jeho výpovědi jako takové, ale zejména v souvislosti s výpověďmi dalších svědků, kteří skutkový

děj mohli pozorovat. Dále obžalovaný Š. B. poukázal na přehrání záznamu z místa konfliktu, konkrétně na jeho ohnutí, které plně koresponduje s jeho výpovědí, že se po konfliktu snažil pomoci a dalšímu zabránit, resp. odtáhnout útočníky od poškozeného. V tomto směru je možno položit si otázku, jaké útočníky měl od poškozeného odtáhnout. Z jeho verze a verze spoluobžalovaného R. K. by tímto měl zřejmě být zemřelý D. A., ale pak není zřejmé, kdo je další osobou, neboť pokud se jedná o obžalovaného R. K., pak dle jeho názoru právě svědek T. H. prokazuje jeho nevinu a jak již sám obžalovaný uváděl, on na poškozeného vůbec neútočil. Není tedy zřejmé, jakou činnost měl obžalovaný Š. B. na mysli, když z onoho přehraného, zpomaleného a vyčištěného kamerového záznamu je zřetelné, s ohledem na barvu oděvu, který měl na sobě, tedy onen červený svetr, že po dobu konfliktu rozhodně nestál na místě, naopak se různě pohyboval. Obžalovaný pro toto své tvrzení užil toliko část sekvence onoho kamerového záznamu, avšak z jeho celku je zřejmé, že konflikt z logiky věci nebyl statický a statický v něm nebyl ani obžalovaný Š. B., jak uvádí ve svém opravném prostředku. Pokud následně ve svém opravném prostředku poukazuje na kamerové záznamy, z nichž je dle jeho názoru zřejmé dupání poškozenému na hlavu ze strany osoby v bílé košili (zemřelý

D. A.), a to, kde on – obžalovaný Š. B. se v jakém okamžiku nacházel, pak k tomu je třeba předně odkázat na body 80.-81. napadeného rozsudku, ve kterých nalézací soud popisuje, co vnímal z přehraných upravených kamerových záznamů poté, co mu věc byla vrácena soudem odvolacím, a dále pak na bod 103. napadeného rozsudku, kde se nacházejí jeho hodnotící úvahy ve vztahu k tomuto upravenému kamerovému záznamu. Je možno se s ním ztotožnit v tom, že onen záznam nepřináší žádné nové informace oproti tomu, co bylo zjištěno z ostatních důkazů. Odvolací soud ve svém zrušujícím shora citovaném rozhodnutí pod bodem 9. uvádí, co bylo možno shlédnout z upraveného kamerového záznamu, který byl ve veřejném zasedání přehrán, když je možno poukázat na to, že tam byly jisté indicie, nicméně většina útoku proběhla za matnou stěnou autobusové zastávky. Nicméně i za této situace dospěl tehdy odvolací soud k závěru, že by bylo vhodné, aby tento důkaz provedl nalézací soud, aby jej opět zhlédl v kvalitnějších stavu, než jej měl k dispozici v předloženém spisovém materiálu s tím, zda by z tohoto bylo možno postřehnout skutečnosti, které s ohledem na kvalitu původního záznamu nebylo možno zjistit. Pakliže nalézací soud vyhodnotil tento důkaz shora uvedeným způsobem, pak odvolací soud k tomuto nemá žádných připomínek, když sám měl možnost tento upravený záznam zhlédnout, a proto je možno na příléhavé závěry nalézacího soudu v tomto směru odkázat.

19. **Obžalovaný R. K.** úvodem svého opravného prostředku namítl, že nalézací soud nepostupoval v souladu s pokyny odvolacího soudu, kdy vyčištěné kamerové záznamy nevyhodnotil patřičným způsobem, tedy v kontextu s dalšími provedenými důkazy, zejména výpověďmi obou obžalovaných, ale i svědků z místa činu. S tímto názorem se nelze ztotožnit a je možno tak jako výše u spoluobžalovaného Š. B. poukázat na bod 81. napadeného rozsudku, kde nalézací soud popisuje, co je z vyčištěného kamerového záznamu zřejmé, a na bod 103. napadeného rozsudku, kde uvedené hodnotí. Jak již uvedl i odvolací soud ve shodě se soudem nalézacím, ani z takto upraveného kamerového záznamu nejsou vidět žádné rozhodné či podstatné skutečnosti, které by mohly jakkoliv ovlivnit skutkový děj, tedy závěry, k nimž dospěl v napadeném rozsudku nalézací soud. Ten v zásadě hodnotil to, co vnímal z promítnutého kamerového záznamu a toto následně hodnotil v rámci důkazní mozaiky dalších ve věci provedených důkazů, kdy je třeba poukázat na skutečnost, že nikdo ze svědků, kteří událost před restaurací vnímali, neviděl nějaké bránění v napadání poškozeného ze strany obžalovaných. Pakliže v této souvislosti obžalovaný namítl, že nalézací soud tyto kamerové záznamy vyhodnotil zcela izolovaně, pak se rovněž ani s tímto tvrzením nelze ztotožnit, kdy naopak odvolací soud má za to, že v rámci své verze průběhu skutkového děje a vedené obhajoby obžalovaný tento důkaz hodnotí zcela izolovaně

a přiznává mu takovou důkazní hodnotu, kterou nemá. Jestliže dále dovozuje z kamerového záznamu, že je tou osobou v černém tričku, která vztahuje ruce či ruku k D. A., pak k tomuto je třeba uvést, že tato sekvence je vidět, nicméně je třeba zdůraznit, že tuto skutečnost nepopsal ve své výpovědi svědek T. H., na kterého jinak spolu se spoluobžalovaným Š. B. odkazuje, a kterého vnímá jako přímý důkaz prokazující jeho nevinu, samozřejmě s tím závěrem, že dle obou obžalovaných sledoval průběh děje od počátku tak, jak je o tom pojednáno výše. S ohledem na výpovědi osob, které vnímaly napadení poškozeného L. B. a výpověď svědka T. H., nelze přijmout tuto obžalovaným R. K. nastíněnou verzi, neboť onen zmíněný pohyb mohl znamenat cokoli, když vlastní děj nebyl statický. Jedná se tedy opět o verzi obžalovaného, která však nemá oporu v provedeném dokazování. Obžalovaný R. K. se dále ve svém opravném prostředku zabýval problematikou dupání na hlavu poškozeného, k němuž uvedl, že tomuto na hlavu zesnulý D. A. dupnul minimálně dvakrát, přičemž jedno další dupnutí se mu podařilo odklonit tak, že noha sklouzla. K tomuto závěru považuje odvolací soud za vhodné připomenout jeho výpověď z hlavního líčení dne 5. 6. 2018, č.l. 385 a násl., kde uvedl, že „... viděl intenzivní dupnutí, které bylo minimálně dvakrát. Ještě se mu podařilo D. vychýlit, protože první dupnutí sjelo po poškozeném. Druhé šlápnutí na hlavu odklonil a řekl, že vezmeme holky a jdeme pryč.“ V další části své výpovědi uvedl, že

„... když se otočil, D. mu šlápl na hlavu, protože poškozený seděl na zemi, on mu dupnul na hlavu, a když nadzvedával nohu, že dupne znovu, tak se rozběhl a zase do něj žduchl.“ Dle odvolacího soudu je těžko si představit šlápnutí na hlavu osobě sedící na zemi, tato aktivita by evokovala spíše kopnutí do hlavy. Dále pak zde jsou nejasnosti, kolik vlastně bylo plných našlápnutí a kolika vlastně obžalovaný R. K. svým aktivním jednáním měl zabránit. Obžalovaný dále namítl, že nalézací soud chybně vyhodnotil upravené kamerové záznamy v tom směru, že nepřinášejí žádné nové informace a s ohledem na délku incidentu a výpovědi svědků, kteří popisovali opakované intenzivní kopy a útoky pěstí na hlavu poškozeného ze strany všech tří aktérů, má za nevěrohodné. S tímto jeho hodnocením důkazů se není možno ztotožnit, neboť, jak je již výše uvedeno u spoluobžalovaného Š. B., svědci, kteří měli možnost sledovat průběh napadení poškozeného L. B., byli v rámci podání svědeckých výpovědí řádně poučeni o svém procesním postavení a v rámci své výpovědi uváděli a popisovali to, co v daném okamžiku vnímali, a proto existují rozpory v jejich výpovědích, na které reagoval, jak je již výše uvedeno, nalézací soud zejména pod bodem 101 napadeného rozsudku. Nelze se tedy ztotožnit se závěrem obžalovaného, že výpovědi těchto osob jsou nevěrohodné. Pokud v této souvislosti uvedl, že ony kamerové záznamy prokazují pravdivost jeho výpovědi, pak je třeba uvést, že se jedná toliko o jeho verzi, která není ničím prokázána, neboť z kamerových záznamů, jichž se dovolává, skutečnosti, o kterých hovoří, nejsou zřejmé. Pakliže ony kamerové záznamy dle obžalovaného mají vyvracet nesprávný závěr nalézacího soudu, že svědek T. H. nesledoval celý průběh útoku, pak to, o čem svědek hovoří, opět z kamerového záznamu není vidět a hovoří o tom jen sám svědek. Ve vztahu k tomuto je třeba připomenout důkazní význam jeho svědecké výpovědi, jak je o tom pojednáno výše v případě spoluobžalovaného Š. B., který tohoto, jakožto osobu v červeném svetru, v rámci útoku na poškozeného

L. B. neviděl, tohoto tam neregistroval, přesto tam tento obžalovaný byl, pohyboval se, byl aktivní, dokonce měl poškozeného jako první fyzicky atakovat. Nevypověděl dále ani o tom, že by ruce vztahující se k zemřelému D. A. měly být obžalovaného R. K. a měla to být snaha bránění v dalším jednání právě jmenovanému. Obžalovaný R. K. dále ve svém opravném prostředku uvedl, že nalézací soud nově upravil výrok napadeného rozsudku, kdy, dle jeho názoru, však tento postup nemá oporu v provedeném dokazování, když navíc napadený rozsudek neobsahuje žádné odůvodnění, na základě čeho byl výrok napadeného rozsudku takto upraven. V reakci na tuto námitku je možno předně poukázat na bod 107. napadeného rozsudku, kde se nalézací soud zabývá

skutkovými okolnostmi vzešlými z řádně provedeného dokazování, a které se promítly do skutkové věty. Je třeba uvést, že postupoval ve prospěch obžalovaných, neboť vycházel z minimálního rozsahu násilí vůči poškozenému L. B. a tak reagoval v zásadě na pokyn odvolacího soudu ohledně neúplného popisu skutku v rámci skutkové věty, konkrétně, co který z obžalovaných měl dělat (bod 11. zrušujícího usnesení odvolacího soudu). Dále obžalovaný R. K. reagoval na závěr nalézacího soudu, že nikdo ze svědků nepotvrdil, že by viděl kohokoliv ze tří mužů, že by snad některého z nich zrazoval od dalšího útoku a choval se tak, že by bylo patrné, že nemá zájem útočit, naopak se snaží ostatním, případně jednomu z nich, v útoku zabránit. V tomto směru poukázal na výpověď svědka T. H. z přípravného řízení, který ve výpovědi z přípravného řízení (bod 71. napadeného rozsudku) mimo jiné uvedl, že muže, který dupal poškozenému na hlavu, někdo chytil za rameno a odtáhl. K uvedenému odvolací soud uvádí, že z provedených důkazů není bez jakékoliv rozumné pochybnosti patrné, že to byl právě obžalovaný R. K., neboť žádný ze svědků, kteří měli možnost vnímat průběh skutkového děje, o tomto nehovoří, naopak všichni shodně uvádějí, že nikdo z obžalovaných navzájem nezabraňoval zbylým v napadání poškozeného. Jednoznačnou odpověď nedávají ani upravené kamerové záznamy a za této situace pak toto konstatování svědka z přípravného řízení je osamocené, když navíc je možno poukázat na věrohodnost jeho výpovědi. Pokud v této souvislosti obžalovaný namítl, že tento svědek se u hlavního líčení vyjádřil jinak, než uvedl v napadeném rozsudku nalézací soud, pak je třeba uvést, že pod body 69. až 72. napadeného rozsudku se nachází jeho výpověď (zde pod bodem 70.), která odpovídá protokolu o hlavním líčení (č.l. 619). Pokud dále nalézací soud pod bodem 102. napadeného rozsudku konstatoval, že svědek uváděl, že rozhodně neviděl nikoho, kdo by útočníkům nějak v napadání poškozeného bránil, pak tato skutečnost odpovídá tomu, co uváděli svědci, jež měli možnost konflikt sledovat a dále pak obsahově odpovídá tomu, co svědek v hlavním líčení v rámci své výpovědi na č.l. 619 uvedl, kdy k dotazu, zda tam byly nějaké snahy zabránit útočníkům v dalším napadání uvedl, že si to nevybavuje, že si nevybavuje, že by tam něco takového bylo a na další dotaz, zda tam nebyl nějaký podnět, který by ho vedl k tomu, aby útočník přestal, uvedl, že možná nějaký slovní, který však neslyšel, ale rozhodně ne fyzický, že by ho někdo chytil za ruku a řekl, že to stačí, to ne. Obsahově tedy vyjádření uvedené pod bodem 102. napadeného rozsudku je totožné s výpovědí svědka u hlavního líčení a odvolací soud proto neshledává v interpretaci výpovědi tohoto svědka ze strany nalézacího soudu jakéhokoliv pochybení či jakoukoliv pochybnost. Dále se pak ve svém opravném prostředku obžalovaný

R. K. zabýval výpověďmi svědkyň K. B., I. Ch. G. a P. V., ohledně nichž je postačující odkaz na hodnotící pasáž napadeného rozsudku pod bodem 102., kdy např. svědkyně P. V. a I. Ch. G. uvedly, že pozorně nesledovaly celý průběh konfliktu, odvracely se. Ke svědkovi J. V. obžalovaný namítl, že ve vztahu k tomuto nelze jednoznačně uvést, že by opravdu viděl přímo jeho na poškozeného útočit a výpověď tohoto svědka vykazuje ve vztahu k němu pochybnosti. Zde je možno poukázat na výpověď svědka J. V., zachycenou pod body 62.-68., zejména na bod 68., kde je rekapitulována jeho výpověď z přípravného řízení a kde mimo jiné uvedl, „že do napadání se připojil i ten druhý muž, co tam stál na začátku.“ Dále je možno poukázat na výpověď svědkyně Z. Š. pod bodem 44. napadeného rozsudku a dále, která v rámci své výpovědi v přípravném řízení popsané pod bodem 47. napadeného rozsudku, mimo jiné uvedla, „že druhý muž, který poškozeného napadl, měl na sobě černé triko s krátkým rukávem, na paži bylo vidět tetování a tento muž poškozeného také kopal.“ Uvedené dokumentuje způsob hodnocení důkazů nalézacím soudem, který postupoval komplexně, naopak obžalovaní vytrhávají jednotlivé důkazy ze souvislosti a tyto hodnotí zcela izolovaně a následně předkládají své verze o průběhu skutkového děje, které pak logicky nemají oporu v provedeném dokazování. Není tedy pochyb o tom, že by výpověď svědka J. V. vykazovala pochybnosti ve vztahu k jednání obžalovaného R. K. v případě

fyzického napadení poškozeného L. B.. Pokud pak obžalovaný poukázal na výpověď svědka J. R., pak i touto se v kontextu provedených důkazů nalézací soud zabývá, náležitě výpovědi tohoto svědka hodnotil, a to jak z přípravného řízení, tak i z hlavního líčení. V další pasáži opravného prostředku se v zásadě obžalovaný R. K. zabýval hodnocením výpovědi svědka T. H. a jejím významem v předmětné věci, kdy jej vnímá jako klíčového svědka. K výslechu tohoto u hlavního líčení po vrácení věci soudu prvního stupně namítl, že svědkovi byly kladeny sugestivní otázky, nicméně jak z protokolu o hlavním líčení, tak i poslechem jeho zvukového záznamu, nebylo zjištěno, že by na tuto skutečnost tehdejší jeho obhájyně, přítomná výslechu, jakkoliv reagovala, což by nepochybně učinila. Pokud jde o samotnou výpověď uvedeného svědka, pak stanovisko odvolacího soudu k této je patrné z výše uvedeného ohledně hodnocení výpovědi tohoto svědka. Nalézací soud správně výpověď tohoto svědka nijak nepřeceňoval, ale hodnotil ji v souladu s dalšími důkazy, tedy zejména spolu s výpověďmi očitých svědků tak, jak je to patrné z bodů 102. a 104. napadeného rozsudku, kdy závěry tam prezentované nalézacím soudem soud odvolací vnímá jako důvodné a logické a dle jeho přesvědčení soud nalézací výpověď svědka T. H. vyhodnotil plně v souladu s ustanovením § 2 odst. 6 tr.ř., s přihlédnutím k charakteru důkazní situace v předmětné věci. Pakliže obžalovaný R. K. předkládá své hodnotící úvahy, představující spojení jeho výpovědí, výpovědi svědka T. H. a závěrů znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství, pak tyto nemohou na správném závěru nalézacího soudu, prezentovaném v napadeném rozsudku, ničeho změnit, neboť provedeným důkazům se v napadeném rozsudku nalézací soud odpovídajícím způsobem věnoval a zákonným způsobem je hodnotil. V další pasáži svého opravného prostředku obžalovaný R. K. namítl, že nalézací soud nerespektoval pokyny odvolacího soudu, neboť se nezabýval jeho obhajobou, nevypořádal se s důkazy svědčími v jeho prospěch, zejména pak s výpovědí svědka T. H. a provedenými kamerovými záznamy. K této námitce je možno pozornost odvolatele odkázat na bod 103. napadeného rozsudku, jak již je výše zmiňováno, kde se nachází hodnotící úvahy k upravenému záznamu z kamerového systému, a pokud jde o problematiku svědecké výpovědi T. H., pak je možno odkázat na body 102., 104. napadeného rozsudku a dále na pasáže v napadeném rozsudku, kde nalézací soud hodnotí ve věci provedené důkazy a v rámci těchto také i význam a dopad svědecké výpovědi T. H.. Námitku obžalovaného tedy odvolací soud vnímá jako nedůvodnou. Dále obžalovaný R. K. uvedl, že skutečnost, že se přímo nepodílel na předmětném útoku na poškozeného, vyplývá z řady přímých důkazů, které popsal. V reakci na uvedené je plně postačující odkaz na konkrétní body napadeného rozsudku, kde jsou zachyceny úvahy nalézacího soudu ohledně této problematiky, kdy se jedná o body 97., 98., 102. a 104. napadeného rozsudku, přičemž odvolací soud vnímá tam uvedenou argumentaci nalézacího soudu jako přiléhavou a důvodnou. Obžalovaný se také neztotožnil s tím, jakým způsobem nalézací soud vyhodnotil situaci, která předcházela vlastnímu napadení, a to ještě uvnitř prostor restaurace Pivní opice. V tomto směru odvolací soud oproti názoru obžalovaného má argumentaci nalézacího soudu, vtělenou minimálně do bodů 93. a 94. napadeného rozsudku, za logickou, mající oporu v provedeném dokazování, a proto uplatněná námitka nemůže obstát. V případě nesouhlasné reakce obžalovaného R. K. na závěry nalézacího soudu ohledně použití účelové výpovědi v souvislosti s úmrtím D. A., je možno odkázat na bod 105. napadeného rozsudku, kde se s touto problematikou nalézací soud dostatečným způsobem vypořádává a jelikož se odvolací soud s jeho argumentací ztotožnil, pak námitku obžalovaného v tomto směru vnímá jako nedůvodnou. V následné pasáži opravného prostředku obžalovaný R. K. namítl, že napadený rozsudek je nedostatečně odůvodněn a neodpovídá požadavkům vyplývajícím z ustanovení § 125 tr.ř. a v důsledku toho je pak nepřezkoumatelný. S tímto jeho názorem se nelze ztotožnit, kdy je třeba odkázat na pasáže uvedené výše, kde se odvolací soud zabýval touto problematikou,

příčemž na tomto místě je třeba opětovně konstatovat, že oproti názoru obžalovaného je napadený rozsudek jasný, srozumitelný a ve všech jeho výrocích také plně přezkoumatelný. Pokud tomuto obžalovaný vyčítá jakékoliv pochybnosti, pak tyto vycházejí toliko z jím vedené obhajoby v rámci jím předkládané verze průběhu skutkového děje a hodnocení provedeného dokazování, které však s ohledem na závěry a argumentaci uplatněnou v napadeném rozsudku, jak již bylo výše opakovaně uvedeno, nemohou obstát. K dalším námitkám obžalovaného odvolací soud uvádí, že doplněné dokazování bylo provedeno v souladu s jeho pokyny při respektování ustanovení § 264 odst. 1 tr.ř. a § 2 odst. 5, odst. 6 tr.ř. a byla plně respektována zásada *in dubio pro reo*, která našla svůj odraz v rámci ustálení skutkového děje vtěleného do skutkové věty. Oproti názoru obžalovaného byla jeho vina, ale i vina spoluobžalovaného Š. B. provedeným dokazováním jednoznačně prokázána.

20. Vzhledem k uvedeným skutečnostem, jakož i s přihlédnutím k pasážím napadeného rozsudku, ve kterých se nalézací soud zabývá obhajobou obžalovaných, na které je možno odkázat, je třeba konstatovat, že ta byla provedeným dokazováním vyvrácena, proto odvolací soud námitky obžalovaných, uplatněné v jejich opravných prostředcích, atakujících zejména problematiku skutkových zjištění a hodnocení provedených důkazů, vyhodnotil jako nedůvodné, nemající vliv na správnost závěrů nalézacího soudu. Nebyly tak shledány důvody k zásahu do napadeného rozsudku z pohledu ustanovení **§ 258 odst. 1 písm. b), písm. c) tr.ř.**
21. Nalézací soud nepochybil, pokud jednání obžalovaného Š. B. podřadil pod znaky skutkových podstat zločinu těžké ublížení na zdraví podle § 145 odst. 1, odst. 2 písm. g) tr.zákoníku ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr.zákoníku a přečinu výtržnictví podle § 358 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr.zákoníku a v případě obžalovaného R. K. zločinu těžké ublížení na zdraví podle § 145 odst. 1 tr.zákoníku ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr.zákoníku a přečinu výtržnictví podle § 358 odst. 1 tr.zákoníku, přičemž jeho úvahy ohledně právní kvalifikace jednání obžalovaných se nacházejí pod body 107.-109. napadeného rozsudku. Je možno ztotožnit se s jeho závěrem, že oba obžalovaní svým jednáním naplnili po objektivní a subjektivní stránce zákonné znaky uvedených skutkových podstat, a to jak v základní, tak i v kvalifikované podobě v případě obžalovaného Š. B.. Ve vztahu k zavinění, jakožto obligatornímu znaku subjektivní stránky trestného činu, nalézací soud důvodně dospěl k závěru, že obžalovaní jednali v případě zločinu i přečinu minimálně v úmyslu nepřímém podle § 15 odst. 1 písm. b) tr.zákoníku, který má oporu v provedeném dokazování. V případě zločinu těžké ublížení na zdraví při absenci zákonem předvídaného následku, důvodně jejich jednání vyhodnotil jako spáchané ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr.zákoníku. Jelikož odvolací soud neshledal v úvahách a následně ani v závěrech nalézacího soudu, týkajících se právní kvalifikace jednání obžalovaných, žádných vad či pochybení, proto se s těmito plně ztotožnil a je tak možno v podrobnostech na ně odkázat. Za této situace nebyl shledán důvod k zásahu do napadeného rozsudku podle **§ 258 odst. 1 písm. d) tr.ř.**
22. Oba obžalovaní svými opravnými prostředky napadli i výrok o trestu, byť v případě Š. B. toliko formálně s ohledem na obsah a vymezení jeho opravného prostředku a obžalovaný R. K. namítl nepřiměřenou délku zkušební doby vzhledem ke všem okolnostem. Za této situace bylo povinností odvolacího soudu přezkoumat i tento výrok. Ve vztahu k tomuto je možno uvést, že nalézací soud náležitým způsobem vyhodnotil všechny rozhodné skutečnosti mající vliv na ukládání trestu. Při svých úvahách vycházel zejména z ustanovení § 39 tr.zákoníku, pojednávajícím o stanovení druhu a výměry trestu, hodnotil osoby obžalovaných, jejich soudní minulost, poměry, stupeň narušenosti, možnosti nápravy, okolnosti polehčující a přitěžující, jakož i okolnosti celého případu, tak jak to vyplývá z bodů 110.-118. napadeného rozsudku. Pokud za dané situace uložil obžalovanému R. K. trest odnětí svobody v trvání tří roků, jakožto trest úhrnný za splnění

podmínek § 43 odst. 1 tr.zákoníku, neboť tomuto byl ukládán trest za dva trestné činy, a to v rámci trestní sazby, která je v případě ustanovení § 145 odst. 1 tr.zákoníku dána rozpětím tří až deseti let, tedy na samé dolní hranici trestní sazby, pak jej nelze hodnotit jako nezákonný či nepřiměřeně přísný. Důvodně zohlednil absenci následku a přihlédl v rámci svých úvah i k podílu obžalovaného na celém fyzickém útoku vůči poškozenému. V souladu s pokyny odvolacího soudu, které pro něj vyplynuly z výše citovaného zrušujícího rozhodnutí Vrchního soudu v Olomouci, pak oproti původnímu rozsudku ze dne 4. 12. 2018, č.j. 50 T 5/2018-504, byl výkon uloženého trestu odnětí svobody podmíněně odložen, a to na maximálně dlouhou zkušební dobu, tedy pět let. Obžalovaný ve svém oprávněm prostředku poukázal na nepřiměřenost uloženého trestu z pohledu délky zkušební doby, která dle jeho názoru je v nepoměru ke všem okolnostem. V reakci na takto vymezenou obecnou námitku je možno uvést, že se s ní odvolací soud neztotožnil. Délka zkušební doby v daném případě se předně odvíjela od charakteru protiprávního jednání, z toho vyplývající míry společenské škodlivosti, byla vzata v úvahu osoba obžalovaného, soudní minulost, poměry, možnosti nápravy, jakož i veškeré rozhodné skutečnosti mající vliv na ukládání trestu a je možno se plně ztotožnit se závěry nalézacího soudu, ohledně naplnění preventivní funkce trestu, kdy nebylo třeba ještě jeho přímého výkonu. Dále bylo také přihlédnuto k jejímu účelu, tedy k tomu, aby bylo působeno na obžalovaného v tom směru, aby vedl řádný život, byla rovněž zohledněna i délka uloženého trestu odnětí svobody. Po vyhodnocení všech uvedených skutečností odvolací soud vnímá délku zkušební doby za adekvátní. Obžalovanému R. K. nalézací soud důvodně v souladu s ustanovením § 82 odst. 2 tr.zákoníku uložil, aby ve zkušební době podle svých sil nahradil škodu, kterou trestným činem způsobil. K tomuto výroku považuje za vhodné odvolací soud uvést následující. Hlavní a obligatorní podmínkou, podle níž se odkládá výkon trestu odnětí svobody, je vedení řádného života ve zkušební době. Podle § 82 odst. 2 tr.zákoníku lze také stanovit další fakultativní podmínky, jejichž splnění má směřovat právě k tomu, aby pachatel ve zkušební době vedl řádný život, které jsou rovněž předpokladem pro vyslovení, že pachatel se osvědčil ve zkušební době. Výrok podle § 82 odst. 2 tr.zákoníku má zesílit účinek působení podmíněného odsouzení na pachatele tím, že pod pohrůžkou výkonu trestu odnětí svobody jej podněcuje k dobrovolné úhradě škody, kterou způsobil trestným činem, vyžaduje od něj aktivní úsilí o nápravu nebo odčinění škodlivých následků trestného činu a vede jej tak k uznání a respektování zájmů dotčených trestným činem. Povinnost, aby pachatel podle svých sil nahradil způsobenou škodu, se tak stává důležitým prostředkem nápravy a resocializace podmíněně odsouzeného, protože nepostačuje pouze uznání nároku poškozeného, ale nutí pachatele ke skutečné úhradě škody způsobené trestným činem. Vycházejíc z těchto teoretických úvah postupoval nalézací soud správně, pokud obžalovanému R. K. podle § 82 odst. 2 tr.zákoníku vyslovil tuto přiměřenou povinnost. Na tomto místě je možno toliko nalézacímu soudu vytknout, že tento výrok nebyl v napadeném rozsudku odůvodněn, což však není zásadní vadou, která by v této části činila rozsudek nepřezkoumatelným, odvolací soud v tomto směru sjednal nápravu. Jiná situace byla v případě obžalovaného Š. B., kterému byl ukládán trest souhrnný za podmínky § 43 odst. 2 tr.zákoníku, a to v rámci trestní sazby, která v případě ustanovení § 145 odst. 2 tr.zákoníku je dána rozpětím pěti až dvanácti let. Pokud za této situace byl obžalovanému uložen trest odnětí svobody v trvání šesti let, tedy mírně nad spodní hranici zákonné trestní sazby, pak nelze hovořit o tom, že by tento trest byl nepřiměřeně přísný. Nalézací soud v bodech 113. – 118. napadeného rozsudku pečlivě popsal skutečnosti a své úvahy, které jej vedly k uložení tohoto trestu v předmětné výměře. V souladu se zákonem pak byl pro výkon uloženého trestu zařazen podle § 56 odst. 2 písm. a) tr.zákoníku do věznice s ostrahou. Odvolací soud považuje ve svém souhrnu tresty uložené oběma obžalovaným za zákonné a přiměřené, a proto nebylo třeba jeho zásahu z pohledu § 258

odst. 1 písm. d), či písm. e) tr.ř. a jako takové plně odpovídají požadavkům individuální a generální prevence.

23. Obžalovaný R. K. napadl svým opravným prostředkem i výrok o náhradě škody a v případě obžalovaného Š. B., který tak výslovně neučinil, je třeba odkázat na znění ustanovení § 254 odst. 3 tr.ř., z něhož vyplývá, *že jestliže oprávněná osoba podá odvolání proti výroku o vině, přezkoumá odvolací soud v návaznosti na vytýkané vady vždy i výrok o trestu, jakož i další výroky, které mají ve výroku o vině svůj podklad, bez ohledu na to, zda bylo i proti těmto výrokům podáno odvolání.* Oním navazujícím výrokem v daném případě je výrok o náhradě škody, a proto byl i tento podroben přezkumné činnosti ze strany odvolacího soudu. Otázkou náhrady škody se v napadeném rozsudku nalézací soud zabýval pod body 119. a 120., přičemž jeho úvahy a argumentace tam uvedené ve vztahu k poškozenému L. B. byly shledány přílehlavými. Proto se odvolací soud i v této části ztotožnil s rozhodnutím nalézacího soudu a v podrobnostech lze na předmětnou pasáž odůvodnění napadeného rozsudku odkázat. Nebyl tak shledán důvod k zásahu odvolacího soudu z pohledu ustanovení **§ 258 odst. 1 písm. f) tr.ř.**
24. Jelikož námitky obžalovaných Š. B. a R. K., uplatněné v jejich opravných prostředcích, byly vyhodnoceny jako nedůvodné, bylo proto rozhodnuto způsobem, vyplývajícím z výrokové části tohoto rozhodnutí.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný. Do dvou měsíců od jeho doručení je možno proti němu podat dovolání. Dovolání mohou podat nejvyšší státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku rozhodnutí a obviněný pro nesprávnost výroku, který se ho bezprostředně dotýká. Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se za dovolání nepovažuje. Dovolání se podává u soudu, který ve věci rozhodl v prvním stupni (v daném případě u Krajského soudu v Brně). O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud v Brně. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 4 tr. ř.) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu, s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) tr. ř. nebo § 265b odst. 2 tr. ř., o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Olomouc 16. června 2020

JUDr. Jiří Zouhar v. r.
předseda senátu